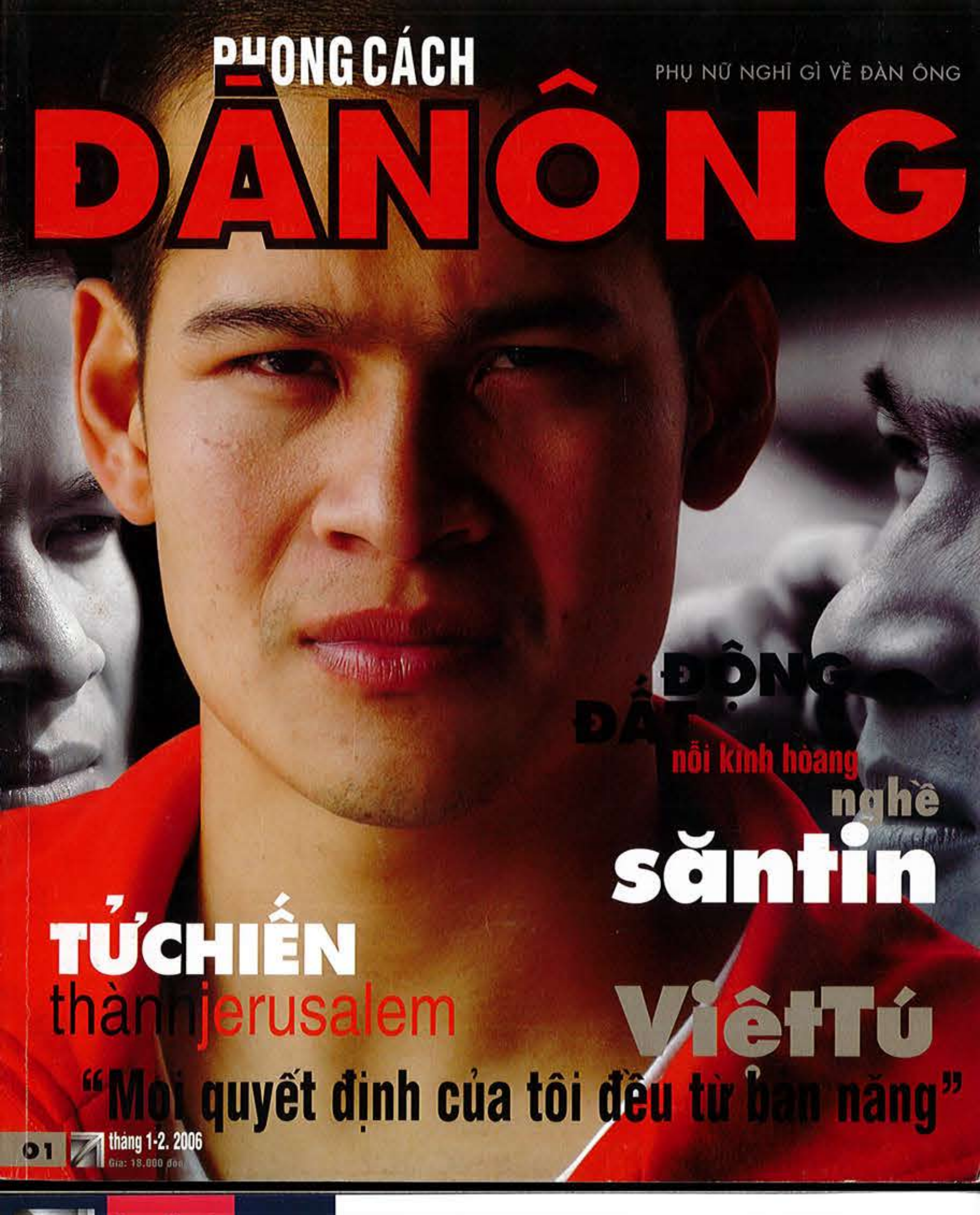

PHONG CÁCH

PHỤ NỮ NGHỈ GI VỀ ĐÀN ÔNG

DÀN ÔNG

TÚ CHIẾN
thành **jerusalem**

ĐỘNG
ĐÀN ÔNG
nổi kinh hoàng
nghề
săn tin

VIỆT TÚ

“Mọi quyết định của tôi đều từ bản năng”

01 tháng 1-2, 2006
Giá: 18.000 đ

Con Người

SỰ NGHIỆP

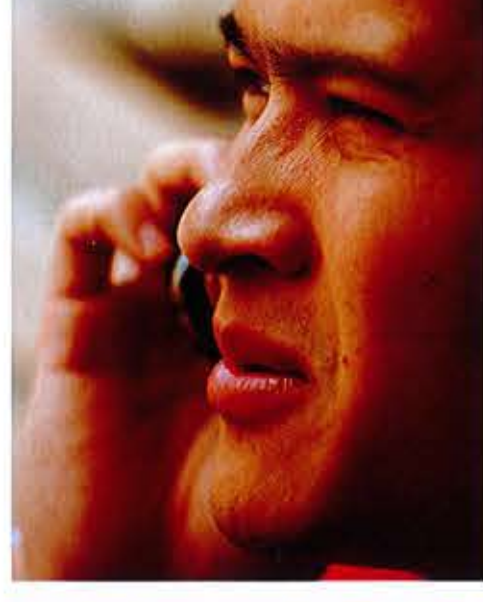
mọi quyết định của tôi đều từ bản năng

Cát Khuê

48 PHONG CÁCH DÀN ÔNG số 01 tháng 1-2, 2006

ĐẠO DIỄN NGUYỄN VIỆT TÚ

Vì sao “Phong cách đàn ông” chọn Việt Tú là gương mặt trang bìa?

VÌ MẶT TÚ RẤT ĐÀN ÔNG, ĐẸP THEO KIỂU GỐC CẠNH, CẢ TÍNH LÀ LÝ DO ĐẦU TIÊN.

CHỌN VIỆT TÚ VÌ TÍNH CÁCH QUYẾT LIỆT ĐÀN ÔNG CỦA ANH: TRONG MỌI LĨNH VỰC ĐỀU SÁNG TẠO VÀ NỖ LỰC HẾT MÌNH LÀ LÝ DO KẾ TIẾP.

VÀ LÝ DO CUỐI CÙNG:

VIỆT TÚ CÒN RẤT TRẺ, NHƯNG ĐÃ LÀ MỘT THƯƠNG HIỆU VỚI MỘT STYLE RIÊNG.

SINH NĂM 1977, TỐT NGHIỆP TRƯỜNG ĐH SÂN KHẤU ĐIỆN ẢNH HN. TỪ NĂM 1997 ĐẾN 2005 LÀM VIỆC TẠI ĐÀI TRUYỀN HÌNH VN. HIỆN LÀM NGHỀ SỸ TỰ DO. ANH ĐÃ LÀM NHIỀU CHƯƠNG TRÌNH MANG TÍNH ĐỘT PHÁ, SÁNG TẠO, NHƯ: “NHẬT THỰC”, “SAO MAI”, TỔNG ĐẠO DIỄN PHẦN HÌNH ẢNH LỄ KHAI MẠC VÀ BẾ MẠC SEA GAMES 22, 5 LIVE SHOW CỦA “CON ĐƯỜNG ÂM NHẠC”, “SAO MAI ĐIỂM HẸN”... GIÀNH GIẢI HỘI NHÀ BÁO VN 2002, HAI LẦN ĐOẠT GIẢI “VTV BÀI HÁT TÔI YÊU”- 2002 & 2003, GIẢI “SAO MAI ĐIỂM HẸN” DO BÁO THỂ THAO VÀ VĂN HOÁ, BÁO SINH VIÊN VN 2004.

Sự nghiệp:

LÀ ĐẠO DIỄN HÌNH ẢNH, ĐẠO DIỄN VIDEO CLIP VÀ ĐẠO DIỄN SÂN KHẤU. VỚI “3 TRONG 1” ĐÓ, ANH THẤY VỊ TRÍ NÀO ĐÚNG VỚI TÍNH CÁCH CON NGƯỜI ANH NHẤT?

Tôi là người ham việc, nhưng biết phân chia thời gian. Trong từng thời điểm một, tôi biết chọn cái gì phù hợp nhất để làm. Như các ngân hàng trong một tủ thuốc. Không để ngân hàng nào quên việc, và biết nắm bắt cơ hội. Đạo diễn hình ảnh đem lại cho tôi cảm giác mạnh và mong muốn chiến thắng cảm giác đó. Nó như vị trí của thủ môn đứng trước khung thành trong một trận bóng, mà tuyệt nhiên không được phạm sai lầm. Song tôi không bao giờ làm hại dự án cùng lúc, vì như thế khó mà toàn tâm toàn ý được. Như thế là phải hy sinh nhiều...

HY SINH GÌ?

Tài chính.

THỜI ĐIỂM NÀY, ANH ĐÃ TRƯỞNG THÀNH TRONG NGHỀ THUẬT?

Tôi không muốn dùng chữ “trưởng thành” vì bây giờ anh nghĩ anh trưởng thành thì thời gian sau anh lại nghĩ ngược lại. Tôi muốn nhắc đến những cái mốc trong đời làm nghề.

Cái mốc đầu tiên: khi tôi làm chương trình “Những bài hát trong phim” bắt đầu được chú ý. Sau đó là chương trình truyền hình trực tiếp “Sao Mai” [sau này là “Sao Mai điểm hẹn”] mà lần đầu tiên tôi trở thành đạo diễn. Khi đó anh Trịnh Lê Văn phụ trách ban văn nghệ Đài đã phải ký giấy bảo lãnh cho tôi làm đạo diễn chỉ vì khi đó tôi quá trẻ. Rồi chương trình ca nhạc “Nhật thực”, tôi có những đột phá. Và đến chương trình “VTV bài hát tôi yêu” năm 2002, tôi được giải của Hội đồng nghệ thuật: 1 trong 5 đạo diễn xuất sắc nhất...

KHI NÀO THÌ CÔNG CHÚNG BIẾT ĐẾN CÁI TÊN VIỆT TÚ?

Từ chương trình “Nhật thực”, tôi đã có những tìm tòi mang tính ý niệm. Đạo đó, tuy chưa biết nhiều về nghệ thuật đương đại nhưng tôi đã có ý thức sử dụng video art để tạo hiệu ứng sân khấu độc biệt.

NHỮNG CHUYẾN ĐI MỸ ĐÃ GÓP PHẦN LỘT XÁC ANH?

Đúng. Khi chưa đi Mỹ lần đầu tiên (năm 2003), tôi nghĩ mình đã phát triển tới ngưỡng, nhưng sang Mỹ tôi mới nhận ra mới đang ở điểm khởi đầu. Những nghệ sỹ bậc thầy như Bill Viola, Matthew Barney về video art đã “mò mẫm” cho tôi. Họ đã làm thay đổi hoàn toàn tư duy của tôi, với những hình ảnh hoặc điên loạn, cầu kỳ hoặc giản dị nhưng đầy sáng tạo và đạt tới đẳng cấp cao nhất.

VÀ ANH THÍCH GÌ?

Thích sự giản dị. Tính mà đi vào gan ruột người xem.

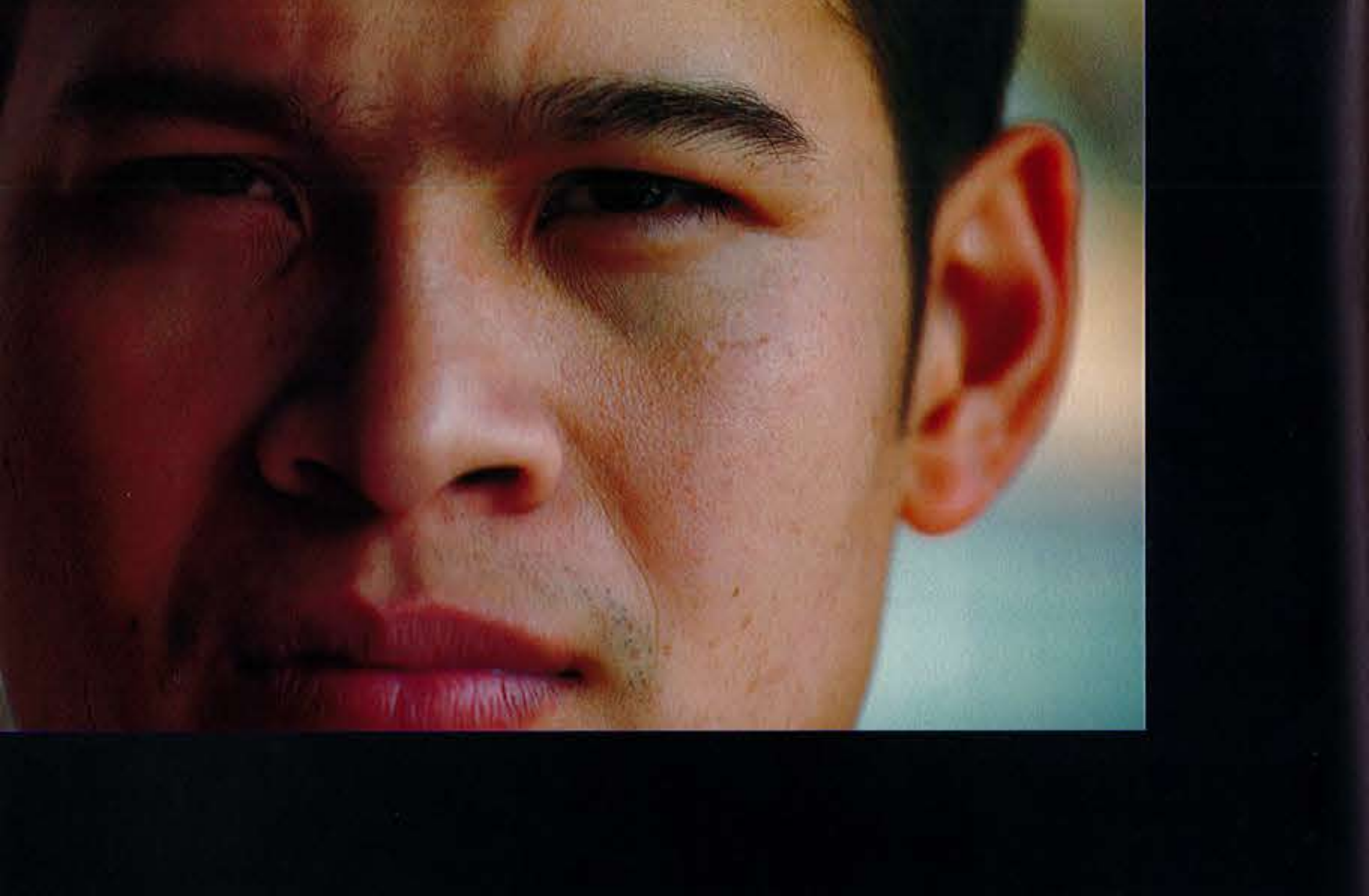
ÁP LỰC VỚI MỘT ĐẠO DIỄN TRUYỀN HÌNH?

Là áp lực của hàng triệu người và nhiều khi thật khủng khiếp bóng khi ai đó nói “bật TV lên chương trình nào mà chẳng phải xem”. Những live show vắng khách không hẳn do lỗi truyền hình mà nhiều khi do lỗi của nhà tổ chức: làm không đúng thời điểm.

NHƯNG ANH ĐÃ RA KHỎI TRUYỀN HÌNH. CHUYỂN CÒ ĐÁNG ẨM Ỉ?

Không đáng. Trước đó, tôi đã xin phép và nói rõ với lãnh đạo. Nhưng vì tôi đi đúng vào thời điểm tôi đang làm tốt nên bị soi quá kỹ. tôi ra khỏi Đài vì thích những thử thách mới, đang công việc mới. Muốn thử xem có thể hoà nhập vào thị trường không và câu trả lời đã có sau khi tôi hoàn tất một Game show của tư nhân.

PHONG CÁCH DÀN ÔNG số 01 tháng 1-2, 2006 49

NHỮNG NGƯỜI TA BẢO: TRUYỀN HÌNH TẠO NÊN TÊN TUỔI ANH, MÀ MỘT PHÁT ANH RA ĐI ĐỀU KHÔNG NGÓ ANH LẠI...?

Nói thế là không công bằng. Quan hệ tôi với Đài là một quan hệ cộng hưởng. Trong thời gian 7, 8 năm tôi làm ở Đài, tôi luôn làm hết sức và đặt công việc lên trên hết. Anh có tin không, năm nay là năm đầu tiên tôi được nghỉ ở nhà mà không phải đi làm cầu truyền hình, sau 4 năm làm liên tục.

NGƯỜI NHƯ ANH THÌ LUÔN VẬN ĐỘNG. SÁNG TẠO SẴP TÔI CỦA ANH?

Tôi sắp làm một vở thời trang, với một kết cấu mới, vô chữ không phải kịch thời trang. Từ màu vẽ của nhà thiết kế, tôi tạo thêm nhân vật, dựng chương hồi và liên kết mối nối với nhau từng cụm một. Đó không phải là một câu chuyện có thể kể lại nội dung. Nó mang tính siêu thực với mục đích tôi thượng là tôn quần áo của nhà thiết kế.

ANH ĐÃ ĐI ĐÚNG ĐƯỜNG Ở VN, NHƯNG VỚI THẾ GIỚI THÌ SAO?

Chuyến đi Mỹ vừa qua (2005) làm tôi lo nhiều hơn vui. Sẽ không thể đuổi theo công nghệ thế giới vì mặt bằng chung, vì ề kịp thực hiện không đồng bộ. Nghĩ ra mà

không có điều kiện thực hiện thì cũng bằng không. Vì thế phải đi theo hướng khác. Tôi tự tin vì mình chạy nhưng đã biết đích đến.

ĐÍCH ĐÓ LÀ GÌ?

Là đạt tới một đẳng cấp mà tôi đã biết ở những nghệ sỹ thế giới.

MỘT NGHỆ SỸ CẦN NHỮNG GÌ ĐỂ THÀNH CÔNG?

Thiên thời, địa lợi và nhân hoà.

CÒN MAY MẮN?

Đúng. May mắn luôn đồng hành với tôi.

Gia đình

BẠN TÔI CẢ ĐÔI CHỈ MƠ CÒ AI LÀM RA CHIẾC ĐỒNG HỒ QUAY NGƯỢC THỜI GIAN. ANH THÌ SAO?

Thời gian tôi chưa lấy vợ, có khi mấy ngày liền mà nhìn thấy bố mẹ. Khi tôi về thì cả nhà đã đi. Thành ra, mẹ tôi lúc nào cũng có cảm giác nhà con trai dù tôi sống trong nhà. Rồi tôi lấy vợ, làm truyền hình, một hai năm đầu cũng đi suốt. Vợ tôi: một người làm kinh doanh, rất thông cảm với công

việc của tôi... Nhưng thường xuyên vắng mặt ở nhà- đó luôn là vấn đề...

ANH LÀ NGƯỜI RẤT LÝ TRÍ NHƯNG NGHỀ SỸ CẦN NHIỀU CẢM XÚC. VẬY CHÚNG SÓNG CHUNG NHƯ THẾ NÀO?

Tôi là người sống bản năng. Yêu ghét rõ ràng, và không tính toán nhiều. Khi đi Mỹ về, tôi đi làm trợ lý cho một đạo diễn nước ngoài làm Sea Games 22, dù thời điểm đó tôi đã có chút ít “uy tín” hoàn toàn có thể làm việc khác. Đi vào sâu công việc mới nhận ra sự đam mê, và quyết định dần thân vào công việc đạo diễn hình... Mọi quyết định tôi tạo nên bước ngoặt của cuộc đời đều từ bản năng.

KẾ CẢ LẤY VỢ?

Không sai!

CẢM GIÁC KHI CÒ CÔNG?

Đó là một cảm giác rất đặc biệt. Dưa con là một đường nối để liên kết các thành viên trong gia đình. Mọi việc mình làm giờ đây như đều có trách nhiệm, gắn bó với con mình. May mắn là tôi có một hậu phương vững chắc.

50 PHONG CÁCH DÀN ÔNG số 01 tháng 1-2, 2006

KHI ANH RA KHỎI ĐÀI, PHẢN ỨNG CỦA GIA ĐÌNH?

Bố tôi [đạo diễn làm ở Đài TH] bị sốc. Nhưng rồi ông nghĩ lại và thấy mọi việc ông cần tôi, về sau tôi làm đều tốt. Vợ tôi là người duy nhất trong nhà ủng hộ quyết định của tôi.

LÀ MỘT NGƯỜI TRẺ, PHẢI CHỈ HUY NHIỀU NGƯỜI HƠN TUỔI MÌNH VÀ ĐẠNH TRẮNG NHIỀU KHI HƠN MÌNH. BẰNG CÁCH NÀO?

Sự tự tin. Và tôi chấp nhận thất bại. Khả năng thuyết phục của tôi cũng rất tốt - có lẽ là do tự nhiên.

CÔNG VIỆC VÀ GIA ĐÌNH - ÁP LỰC ĐÓ KHIẾN ANH PHẢI THƯỜNG XUYÊN DÙNG THUỐC NGỦ?

Không. Đó là hồi trẻ, tôi hay trượt patin đến 4, 5 giờ sáng, về tám lạnh, ngủ dưới đất nên bị viêm phổi. Không thể ngủ được, tôi phải uống nhiều thuốc ngủ để lấy sức đi chơi. Một một tháng vật và uống nhiều thuốc ngủ, sáng ra tỉnh đầu bể bĩnh, không biết mình ở đâu nữa nên quyết bỏ. Rồi làm một quả lại ngủ được, ngủ bù khủng khiếp.

Chơi

CÁC CỤ NÓI “ĂN MỘT ĐỒI, MẶC HAI ĐỒI, CHƠI PHẢI BA ĐỒI”. ANH NGHĨ SAO?

Tôi là một người thích hưởng thụ. Ăn ngon mặc đẹp ở tiền nghỉ. Nhiều người bảo nghệ sỹ phải khổ mới sáng tạo được. Tôi nghĩ ngược lại: nghệ sỹ cần sống đầy đủ, càng có điều kiện và thời gian để lựa chọn làm cái tốt nhất.

GU AN CHƠI CỦA ANH NHƯ THẾ NÀO?

Tôi mê hàng hiệu, nhưng không nhất định một nhãn hiệu cố định nào. Thấy mặc vào đẹp và tự tin thì chọn.

ĐIỀU ĐÓ CÓ TÁC ĐỘNG ĐẾN CÁCH LÀM VIỆC CỦA ANH?

Tôi muốn tạo ra những sản phẩm riêng biệt mang dấu ấn của mình. Và ở thời điểm này tôi phần nào đã làm được điều đó. Như chương trình “Con đường âm nhạc”...Im lặng của Dương Thu, hình ảnh con cá vàng tôi đưa ra nhiều khán giả đặc biệt thích thú.

ANH CÒN CHƠI PATIN VÀ XEM BÓNG ĐÁ THAU ĐÊM KHÔNG?

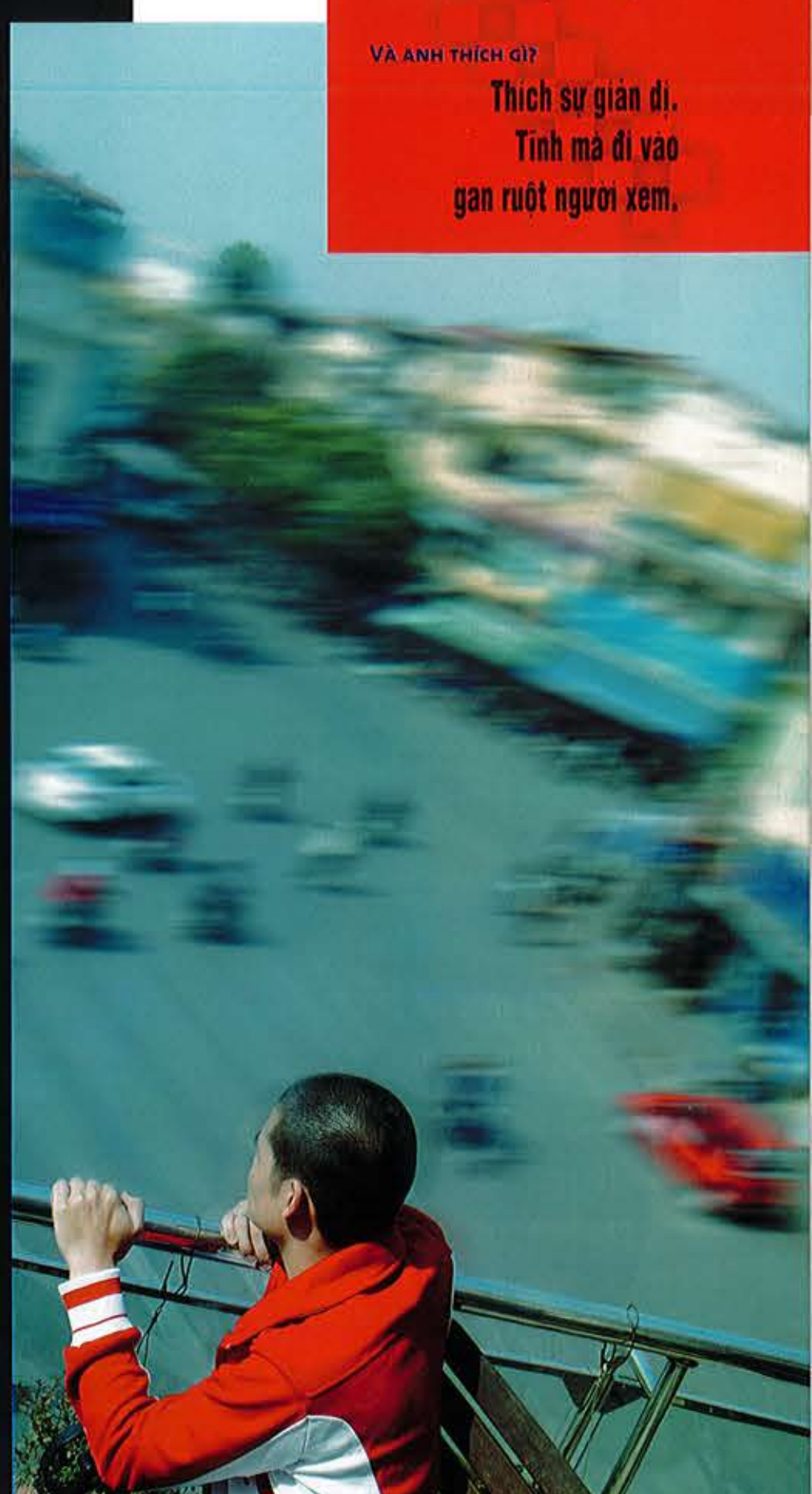
Không, vì tôi lớn rồi [cười]. Bóng đá thì tôi xem thông tin nhiều hơn, ví dụ chuyện chuyển nhượng cầu thủ ở các CLB lớn là tôi biết hết.

ANH CHƠI VÀ LÀM THEO CẢM HỨNG?

Đúng. Nhưng dài hạn 3-5 năm thì có, thì trước sống ngăn nắp giữ kỷ ở sin nên bữa bãi hơn.

‘TUYÊN NGÔN’ CHƠI VÀ LÀM CỦA ANH?

Bản năng là quyết định. Trong lĩnh vực nào cũng cần có những hình tượng. Tôi không có thần tượng.

PHONG CÁCH DÀN ÔNG số 01 tháng 1-2, 2006 51